

Do společenství / troufám si povědět „orchestru“ / novozákonních svědků patří i to pojednání, které měla sestavit výrazná postava prvních křesťanských generací – „jistý Pavel“ - a kde jsou jako příjemce uvedeni ti, kdo se v městě Efezu vydali ve svých životech na cestu za Ježíšem.

Co se Efezu týče, je třeba povědět, že to bylo významné středisko na západním pobřeží Malé Asie / „naproti“ Řecku /. Bylo to místo, kde se velmi dařilo obchodu a přes které vedla uznávaná cesta do dalších, mnohdy velmi vzdálených krajů / Mezopotamie, Indie /. Bylo to místo, ke kterému patřily dodnes, co se stavebního umění týče, obdivované stavby – divadlo / amfiteater / s 24 000 místy a chrám bohyně mající „v referátu“ plodnost – Diany, jehož rozměry byly – 133 m délka, 69 m šířka a 19 m výška chrámové lodi / což byl také nepominutelný zdroj příjmů z výroby a prodeje nejrůznějších „cetek“ sr Sk 19, 24nn /.

Sluší povědět, že k Efezu a okolí patřila „pestrost“ a to v tom slova smyslu, že touto obchodní křižovatkou procházeli příslušníci nejrůznějších národů a s tím spojených kultur, zastánci nejrůznějších myšlenkových představ o životě a pohledů na svět, přívrženci nejrůznějších duchovních, náboženských směrů a programů. Tedy takový stav věcí, kdy si každý si musel najít sám svou vlastní cestu / nemohl se „vézt s ostatními, dalšími“ a musel „vědět“ proč právě touto cestou jde /.

A za zmínku jistě stojí i to, že společenství Ježíšových učedníků v Efezu „věnuje pozornost“ několik členů z onoho společenství zvaného Nový zákon. - Je to první z dopisů ze sbírky zvané Zjevení Janovi / 2, 1 – 7 / . - Je to sbírka příběhů ze života první církve zvaná Skutky apoštolů, kde je nejenom zpráva o Pavlově pobytu v tomto městě / trval přes dva roky 19, 8 a 10 / , ale právě zde končí Pavlovy misijní cesty a právě zde pronáší jakousi „závěť“ / 20, 17nn / , je to vlastně poslední svobodné vystoupení na veřejnosti /. - A právě zde dle tradice „dožíval“ jeden z Ježíšových učedníků Jan, o který se prý jako nemohoucí nechával přinášet do shromáždění, kde dokázal pronést jenom tuto větu – „synáčekové, mějte se rádi“.

Jedním z důrazů, se kterými se v tomto pojednání setkáváme, je církev. Co o ní slyšíme, co nelze pominout ?

Církev je především „tělo Kristovo“ / např. 1, 22 - 3/. Není to tedy jakési náhodné nebo cílevědomé vybudované uskupení lidí / kdy v případě prvním, by to byla vratká záležitost s nejasnou budoucností, v případě druhém je zde nebezpečí samolibé sebezahleděnosti (nevraživého sobectví) /. Ale je to „organismus“, uspořádání, kdy jeden druhého potřebuje, kdy jeden druhého podpírá a nese a kdy jde o společnou věc. A protože „hlavou“ tohoto těla je Kristus, pak jde o hodnotné, přínosné cíle, ty, které souvisí s Božími záchraňujícími a uzdravujícími projekty.

Toto společenství je „chrámem“ / 2, 21 / . Co se tím míní? – Pro Starý zákon je chrám především prostor, ve kterém jde o vztah Boha a člověka a následně o vztahy člověka k okolí / nejen k okolí „lidskému“, ale i k tomu dalšímu – „stvoření“ /. A tohoto prostoru je třeba proto, že tyto vztahy člověka jsou všelijak nemocné, rozvrácené, neplní poslání / ne – funkční /. Nabízet tuto možnost, napomáhat tomuto jedinečnému dění, které není jinde k mání, nelze je ničím nahradit, je jedním z předních úkolů, poslání tohoto společenství.

A zapadnout nemůže odkud a z čeho toto společenství vyrůstá, kde jsou jeho základy – jsou to „apoštolové a proroci ve spojení („svorník“) s Ježíšem“ / 2, 20 / . Tedy tento prostor neotevírají, nezajišťují „jakési úkony“ / byť sebezbožněji se tvářící / , ale vnímavé naslouchání slovům, které Ten, který povolal v život tento svět, svěřil svým svědkům a pokorně ano k Ježíšově cestě, k níž nedílně patří kříž, jako místo, kde svou láskou přemohl onoho Zlého a Rozvracejícího.

A k těmto událostem patří i div, kdy je „zbořena rozdělující zeď a nastolen pokoj“ / 2, 14 / . Církev je to jedinečné společenství, kde různé odlišnosti / jazyk, schopnosti, prožitky – historie / a meze / často vědomě, úmyslně vytvořené / ztrácejí na síle a místo toho, aby rozdělávaly a odcizovaly, se stávají tím, co slouží a obohacuje. Církev je společenství, kdy nemusíme „jít proti sobě“, ale smíme „jít spolu“.

Co tedy my a myšlenky z pojednání „Efezanům“ ?

Porovnáme – li to, co se tenkrát odehrávalo v městě Efez s tím, co prožíváme my, pak se nemohu přehlédnout zřetelnou podobnost – kapitál / ne vždy čistý / se stává rozhodující veličinou, nejrůznější náhledy na život, ve kterých jde často především o to, prokázat se co nejvíce obdivovateli, odlišnost, různost, která bývá druhým trnem v oku či kamenem úrazu, nejrůznější pozdvižení, která bývají často zástěrkou mající zastřít prázdnotu. Jakým povzbuzením a darem je vědět, že zde nejsou jednoduše děje a hodnoty.

Církev je tedy především „tělem“, organismem s určitou náplní a posláním. Je tedy příležitostí k tomu, aby mohly být uzdraveny, vymaněny z moci Zlého nejrůznější vztahy / a těch „pochroumaných“ je v tomto světě víc než dost /. A to ne proto, že by se v církvi odehrávaly jinde nepřístupné procesy či děje. Ale že je to prostor prostoupený Boží zachraňující láskou. A proto se ptáme, zda se svými nejrůznějšími nevydařenostmi přicházíme právě na tato místa. Vždyť jenom zde se na nich může něco změnit. A stejně tak se ptáme, zda ti kolem nás, kdo o takové možnosti neví, se o nás o ní dozví / „předávání takových zpráv“ je jedním ze základních znaků učednictví /.

K evangelické tradici patří výraz sbor, který úzce souvisí s výrazem dalším - společenství. I to může nepochybně znamenat v čase individuí a singlů, tedy těch, kteří ty druhé nepotřebují či jsou jim na obtíž / je to přínos nebo nouze ? /. Církev jako se vzájemně obohacující společenství, společenství bratří a sester ve víře – i to je jeden z podnětů, který si smíme ze zastavení u tohoto pojednání odnášet.

Tábor 8.1. 2012

vstup: Žd 9, 12
čtení: Ef 1, 1 - 14
před: J 15, 16
text: Ef 1, 7
VP:
poslání: Kol 3, 17

EZ 157 2
DEZ 697
SV 147

Vyznání a chvály:

Ž 106, 1

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme v čase, kdy se tolik mluví o nejisté budoucnosti a kdy převažují chmurné tony a obrazy

Děkujeme, že můžeme mluvit o budoucnosti v souvislosti s Tebou a to tak, že nám chceš být na blízku a to i tehdy, když se nám nebude dařit, vždyť Ty se nezajímáš jenom o úspěšné

Vyznáváme, že se rozhlížíme i po jiných možnostech a tak těkáme z místa na místo a proto k našemu životu nepatří radost a nejsme pomoci a přínosem pro ty, mezi které jsi nás postavil

A tak předstupujeme v pokoře před Tvou tvář a voláme – Pane smiluj se, zbav nás této pošetilosti a daruje nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě, že se nedáváš odradit nezájmem a stále zveš na novou cestu životem a to všechny bez jakéhokoliv rozdílu

chválíme Tě, že jsi tím, kdo zbavuje břemen selhání a nabízíš východisko

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Citáty:

„Člověk nepotřebuje mnoho zavazadel, aby se mohl vydat na cestu života. Stačí milovat.“
Michel Quist, římskokatolický theolog

„Co nevysvětlíš slovem, holí nevysvětlíš“
tatarské přísloví

Výročí:

8.1.

1890 Karel Čapek, spisovatel a novinář, blízký spolupracovník T.G.Masaryka, ve svých dílech kromě jiného varoval před blížícím se nacismem, autor Hovorů s T.G.Masarykem

1921 založena církev československá, stalo se tak po té, co byla odmítnuta žádost některých římskokatolických kněží v Čechách na změny / bohoslužba v rodném jazyce, kladný přístup k české reformaci, možnost pro kněze uzavírat manželství /, výraznou postavou těchto snah Karel Farský, původně katecheta v Plzni

13.1.

1572+ Jan Augusta, biskup Jednoty bratrské, původně člen utrakvistické církve / zastánci umírněné reformace / na základě četby spisů Jana z Husi a Tomáše ze Štítného přestoupil do Jednoty bratrské a 1531 se stal jejím knězem, usiloval o spojení s reformací v zahraničí, zvláště lutherskou a o uznání Jednoty úřady státními / proto byla vypracována Konfese, která byla odmítnuta, k té příležitosti měla být složena píseň Ve jméno Krista doufáme EZ 244 /, později, když Jednota upadla v nemilost, byl 16 let vězněn, nakonec – když přijal Večeří Páně z rukou utrakvistického kněze / státem uznávaná církev / – byl propuštěn

1885 Josef Křenek, synodní senior během 2. světové války, pro svou neústupnost vůči okupačním úřadům nesměl vykonávat úřad a byl vykázán z Prahy, tento čas přečkal zásluhou Václav Kejř v Novém Městě na Moravě

14.1.

1421 v Kutné Hoře byli přívrženci reformace naházeni do šachet tamních stříbrných dolů

1875 Albert Schweitzer, pocházel z Alsaska, vynikající znalec Nového zákona a varhanních skladeb J.S. Bacha / koncertoval v Praze a Děčíně /, odmítl však akademickou a uměleckou dráhu a rozhodl se pro pomoc potřebným v Africe, vybudoval nemocnici v Lambaréne

1892 Martin Niemöller, německý evangelický farář, člen tzv. vyznávající církve, která odmítala poslušnost Adolfu Hitlerovi a nacistickou ideologii, autor tzv. Stuttgartského vyznání vin, kdy evangeličtí křesťané vyjádřili lítost nad rozpoutáním 2. světové války a svým malým odporem proti těmto událostem

2000+ Jan Heller, profesor Starého zákona na Evangelické bohoslovecké fakultě, pracoval na Českém ekumenickém překladu bible, autor publikací vykládající obtížná místa v bibli a výkladového slovníku biblických jmen